

KYLE

Působivá krimi z Tasmánie
odhalující krásu i krutost přírody...
a také lidí

PERRY

HORA

HOST

DUCHŮ

The Bluffs

Text Copyright © Kyle Perry, 2020

First published by Penguin Random House Australia Pty Ltd.

This edition published by arrangement with Penguin

Random House Australia Pty Ltd.

The Author has asserted his right to be identified

as the author of the Work

Translation © Irena Steinerová, 2021

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2021

(elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-1017-7 (PDF)

ISBN 978-80-275-1018-4 (ePUB)

ISBN 978-80-275-1019-1 (MobiPocket)

Především: mé rodině

Vzdávám hold původním obyvatelům země, Pallitorům ze Severního kmene, kteří spravují oblast Meander. Vzdávám hold minulým, současným i budoucím stařešinům, pro něž má Kooparoona Niara — hora Duchů — hluboký kulturní význam.

Respektuji dnešní aboriginskou komunitu, jež je správcem celého ostrova Lutruwita, a uznávám její přetrvávající spojení s půdou, vodstvem i kulturou.

*Myslím, že jsem ho dneska zahlédla. Stál na kraji lesa
a sledoval školu. Asi si mě všiml a najednou byl pryč.
Rose říkala, že nejsem jediná, kdo ho viděl.
Už nikdy nevyjdu z domu.*

Z deníku šestnáctileté Victorie Comptonové,
jedné z pěti dívek, které se v roce 1985 staly obětí únosu
v pohoří Velké západní kaskády

*Nahoře ve skalách skrývá se lstivý vrah.
Hluboko v jeskyních číhá na dívčí smích.
Ten Hladový dědek, co má rád holčičky,
andělské lokýnky a hezké tvářičky.
Jen nevěř tomu, co dospělí říkají,
Hladový dědek tě sleduje potají.
Nebudu sama se procházet po lese,
jinak mě Hladovec chytne a odnese.*

Školní rýmovačka nalezená na zdi dívčích záchodků,
Okresní škola v Limestone Creeku, 1985

PROLOG

ELIZA

Současnost, Velké západní kaskády, Tasmánie

Probral ji déšť.

Ona tě potřebuje.

Eliza otevřela oči. Ležela tváří dolů ve šterku na turistické stezce a do nosu jí pronikal pach mokré hlíny.

Musíš vstát.

Nasála vzduch skrz zuby. Všechno ji bolelo. V týle ji palčivě štípalo. Brýle se jí zarývaly do spánku, levé sklo prasklo. Prošívanou bundu a přiléhavé turistické kalhoty měla promáčené až na kůži.

Ledový horský déšť sílil, ve větru pleskal do listů blahovičnicku. Z buše se ozvalo volání laločnatky tasmánské: připomínalo mlasknutí korkového špuntu vytaženého z lahve.

Vstávej. Ona tě potřebuje.

Stezku lemovala místní odrůda vavřínu, posetá bílými kvítky. Eliza se o keř opřela a zvedla se na nohy, špičaté listy se jí zařezávaly do dlaně, rozdrčené okvětní lístky vydávaly pronikavě sladkou vůni.

Pohorky byly pryč, ponožky byly pryč, chodidla měla znecitlivělá a promodralá zimou.

Otočila se a pohledem zapátrala v mlze. Při tom pohybu jí začalo bolestivě tepat v lebce. Sáhla si zezadu na hlavu a na prstech jí ulpěla krev.

Zjistila, že medové vlasy má přilepené ke tvářím čímsi hnědým a přilnavým. Nechápatě to seškrábala z obličeje.

Lidský hlas — v dálce, ale čím dál blíž.

Eliza ztuhla. Roztěkané myšlenky se spojily v jediné rozhodnutí. Sebrala ze stezky větve blahovičnicku, tlustou a hladkou. Ustoupila do kapradin na kraji cestičky, oblečení se jí zachytávalo o vavřínové listy. Dá se tady někde schovat? Skutečně chce opustit stezku?

Zezadu se ozvalo praskání větví. „Slečno Ellisová!“

Eliza vykřikla, prudce se otočila a ohnala se klackem.

Postava — dospívající dívka — vyjekla a uskočila.

„Jasmine!“ Eliza by se nejradši rozbřečela úlevou. „Ne... Carmen?“

„Vy jste mě chtěla praštit!“ Carmen couvala, dlouhé tmavé vlasy se jí lepily k obličeji. „Co to provádíte?“

Klacek Elize vyklouzl z promrzlých prstů. „Promiň.“ Popadla Carmen za zápěstí a přitáhla si ji blíž, do úkrytu pod stromy.

„Jste celá promrzlá, slečno Ellisová.“

Děšť ustal, jako by někdo otočil kohoutkem. Buš náhle ztichla pod příkrovem mlhy, ozývalo se jen tiché kapání. Jako by vyčkávala.

„Kde jsou ostatní?“ zašeptala Eliza.

„Všichni už jsou u autobusu, ale nemůžeme najít Jasmine, Cieru, Bree ani Georgii. Pan North tvrdí, že kvůli té bouřce musíme výpravu zrušit. Nechal zavolat autobus.“ Carmen si zřejmě ani neuvědomila, že také ztišila hlas. „Nebrala jste telefon. Poslal mě a pana Michaelse, abychom vás šli hledat.“

„Ta děvčata nikdo neviděl?“

„Ony nejsou s vámi? Je to pravda, že došlo ke rvačce?“ Carmen se k ní naklonila blíž. „To je krev, co máte na obličeji?“

„Kde je pan Michaels?“

Carmen hleděla na krev, na modřinu na Elizině tváři, na její nakřáplé brýle. Začínalo jí to docházet.

„Carmen! Kde je Jack — kde je pan Michaels?“

„Rozdělili jsme se, on šel jinudy. Hledáme vás už celou věčnost,“ odpověděla Carmen. „Co se stalo? Co se vám stalo?“

„Tys byla na téhle stezce sama?“ vykřikla Eliza a Carmen polekaně uskočila ještě o krok dozadu.

S Elizou se zatočil svět a musela se opřít o kmen blahovičníku.

V kapse jí zabzučel telefon — možná zvonil celou dobu a ona si toho nevšimla. Nejdřív se musí postarat, aby se Carmen dostala do bezpečí.

„Kde máš mobil, Carmen?“

„Nechaly jsme je ve škole,“ odpověděla dívka roztřeseným hlasem. „Před odchodem jsme je odevzdaly panu Northovi. Panebože. Copak si na to nepamätujete? Panebože, pomoc... c-co se vám stalo? Kde jsou ostatní?“

„Carmen, teď mě prosím tě dobře poslouvej... musíš okamžitě běžet zpátky za panem Michaelsem. Utíkej. V žádném případě se nezastavuj.“ Zvedla klacek, který předtím upustila, a podala ho Carmen. „Jestli uvidíš někoho cizího...“

„Slečno Ellisová?“

„Kdybys nemohla najít pana Michaelse, běž zpátky k autobusu. K nikomu jinému se ani nepřibližuj. Rozumíš mi?“

„C-co se děje?“ zakňourala Carmen.

„Počkej ještě chvíličku.“ Eliza přijala hovor. „Tome?“ vyhrkla. „Jsou už všechna děvčata zpátky?“

„Elizo! No konečně! Kde krucinál jsi?“

„Co děvčata, Tome?“

„Pořád nám chybí Georgia, Bree, Jasmine a Cierra. Vyslal jsem Carmen s Jackem, aby tě šli hledat. Jsou tam s tebou?“

„Posílám Carmen, aby našla Jacka a pak se hned vrátila za vámi. Jestli se do patnácti minut neobjeví, zamkni ostatní holky v autobuse a jdi ji hledat. Já nevím, kde teď jsme.“

„Jsme k-kousek od turistické trasy k Bezejmennému jezeru,“ vykoktala Carmen. „Z-západně od ní.“

Náhle se opět rozpršelo, objevily se i kroupy. Elizu štípal mrzoucí déšť na kůži.

„Carmen přijde od západní stezky turistické trasy, která vede k Bezejmennému jezeru. A zavolej policii. Hned.“

„Co se k čertu děje? Kde jsou ostatní?“ vyptával se Tom.

„Já je najdu,“ řekla Eliza. „Hlavně zavolej policii, Tome.“

„Elizo, neměla bys —“

„Tome. Zavolej policii.“ Ukončila hovor a pohlédla na Carmen.
„Běž.“

Carmen zaváhala, pak se prodrala skrz větve a rozběhla se po cestičce pryč. Eliza počkala, až zmizí za zatačkou, a vyšla zpátky na stezku.

Nad hlavou se jí zablesklo a o tři vteřiny později následovalo dlouhé dunivé zahřmění, až jí málem zalehlo v uších. Vyplašená laločnatka opět zakřičela.

Mrznoucí déšť sílil a zmáčená buš pod pochmurnými mračny působila hroživě. V těchto končinách nebylo radno ocitnout se za bouře: proslychalo se, že ve Velkých západních kaskádách se může přihodit leccos. V jazyce předků se těmto místům říkalo Kooparooka Niara neboli hora Duchů. Tato ostrá skaliska, která ohraničovala Centrální náhorní plošinu, byla téměř neprostupná, tísnivá a nebezpečná. Člověk tam mohl bloudit celé dny a vůbec si nevšimnout stezky přímo pod sebou, mohl umrznout ve sněhové bouři, která udeřila bez varování, mohl se v mlze zřítit ze srázu nebo spadnout do některé z nesčetných strží, a už by ho nikdo nikdy nenašel.

Do bosých nohou se jí pomalu vracelo teplo a cit, do chodidel ji bodal ostrý štěrk a štípala ledová voda. Kráčela sotva minutu, když v dálce před sebou zaslechla hlas dalšího ptáka, medosavky žlutohrdlé; ostré zaskřehotání, jímž odhání jiné ptáky ze svého teritoria. Nebo varuje před vetřelci.

Eliza se zastavila a zachvěla se.

Je to tvoje vina. Dobře ti tak.

Snažila se umlčet vzpomínky na tu starou říkanku, tu, kterou studentům zakazovali recitovat, tu, kterou si kdysi se sestrou s chichotáním špitaly po nocích a tetelily se přitom příjemnou hrůzou.

Městečko Limestone Creek, uvelebené na úpatí Kaskád, mělo ve své historii pouze jediného netvora; těla těch dívek se nikdy nenašla.

Opět sešla z cestičky do porostu pichlavých jehličnatých keřů hakey, které jí škrábaly na kůži, a pokračovala podél stezky, příkrčná nízko při zemi. Chodidla jí pálila. Bunda se jí zatrhávala o trny. Ztratila náušnici — teď už se jí zlatý kruh houpal jen v levém uchu.

A pak, o chvíli později, zaslechla v křoviscích těžké kroky, srovnaly s ní tempo.

Nezastavila se. Plížila se dál.

„Je to jen výplod tvé fantazie,“ zašeptala.

Křupání kroků, šustění kapradin a větví.

Nepodívala se.

Když se nepodívá, nic se jí nestane.

Legenda praví, že když nespátíš jeho obličej, tak si tě neodnese.

KAPITOLA 1

MURPHY

Předchozí ráno

Murphy si povzdechl. „O tom už nebudeme diskutovat.“ Seděl za rozviklaným kuchyňským stolem, do půl těla nahý, a snažil se překřičet skladbu Jona Belliona, která duněla z bezdrátového reproduktoru v koutě. „Táboření ti jenom prospěje.“

„Můžu radši pomáhat doma,“ smlouvala jeho šestnáctiletá dcera Jasmine. Opírala se o stůl a v náruči se jí vrtěla vypasená černobílá kočka Uršula. „Posekám trávu. Můžu umýt okna —“

„Do školy. Mazej.“ Murphy nabral hrstičku sladké lepkavé marihuany, která pokrývala celý stůl, a položil ji na elektronickou váhu.

Kuchyň se nacházela ve stavu rozkladu, dvířka linky se nedovírala, úchytky byly ulámané, tapety i hnědé lino na podlaze se odlupovaly. Většinu volných ploch pokrývaly pokojové rostliny bezpečné pro kočky, jen nad kuchyňskými skříňkami se mimo dosah kočičích drápků vinul popínavý potos. Byl to Jasminin nápad, její nejnovější pokus vyčistit vzduch od pachu cigaret a marihuany.

„Taky bych mohla —“

„Mazej!“ zopakoval Murphy.

Jasmine byla drobná a mrštná, podobně jako její matka, dokud ještě žila. Měla průzračně modré oči, zvýrazněné linkami a stíny, a vlasy stažené do ohonu, kdysi zrzavé po mámě, si obarvila na odstín havraní černi.

Murphy byl naproti tomu vysoký, zarostlý a mohutný jako dřevorubec. Široký hrudník, svalnaté paže i silná stehna mu pokrývalo keltské tetování. Měl na sobě jen pomačkané boxerky značky Calvin Klein, v kterých předtím spal.

Kočka zamňoukala a vyskočila Jasmine z náruče. Jméno Uršula dostala podle jedné postavy z Harryho Pottera. Poodešla o pár kroků dál, svalila se na bok a prakticky okamžitě usnula.

„Poslyš, tati, ty asi nechápeš, co tady nabízím...“

„Vím přesně, co nabízíš, zlato.“

„Ale to je pochodňák, tati!“

„To tě nezabije.“

„To nemůžeš vědět —“

„Mohla by tu přece zůstat a uklidit si v pokoji, brácho,“ ozval se Jasminin strýc Butch. Byl v kuchyni společně s nimi, připravoval snídani a trsal přitom do rytmu hudby s jointem v jedné ruce a pánví se škvařící se slaninou v druhé. Jako obvykle měl na sobě tmavomodrý nátělník a ušmudlané fotbalové kraťasy.

„Kuš,“ varoval ho Murphy, plně soustředěný na svůj úkol. Přidával na váhu špetičky konopí, dokud tam nebyla přesně unce.

Butch a jeho mladší bratr Murphy nezapřeli vzájemnou podobu, jen Butch měl mnohem oplácanější tváře i postavu. Navíc měl na krku vytetované dýky a mexickou cukrovou lebku. Svou přezdívkou získal na střední škole kvůli mohutné postavě, ale oba bratři nakonec dorostli do stejné výšky sto devadesáti centimetrů. Křestním jménem jim nikdo neříkal, pokud si ovšem nechtěl vykoledovat nakládačku.

„Strejdo Butchi, že můžu zůstat doma?“ Jasmine se k němu přitočila, lehká jako pírkó. „Prosím? Můžu?“

„No jasně, Jaz,“ odvětil Butch a potáhl si z jointu. „Me-pe-jda-pan u-pu Mu-pu-rphy-py-ho-po!“

„Tvoje učitelka mi speciálně volala a ověřovala si, že přijdeš,“ prohlásil Murphy. Opatrně sesypal unci marihuany do igelitového pytlíčku a zručně ho zatavil vakuovací svářečkou. „Letos už ses ulejšovala víc než dost. Takže půjdeš do školy a půjdeš na výpravu a bude se ti to líbit!“

„No jo, Jaz, když to říká slečna Ellisová...“ pronesl Butch.

„To je taky jedinej důvod, proč mě tam nutí jít,“ utrousila Jasmine znechuceně. „Chce se jí akorát dostat do kalhotek.“

Murphy se vrátil k práci, vzal vzduchotěsně uzavřený pytlíček a přilípl na něj štítek — jednu ze samolepek KAPITÁN, které nakoupil ve velkém přes internet v surfařské prodejně The Mad Hueys a díky nimž teď bylo zřejmé, že jde o nejlepší konopí v severní Tasmánii. Označovat vlastní zboží bylo sice riskantní, ale Murphy měl škodolibou radost, že tím vytrže zrak seržantu Dobleovi, jejich rivalovi, který jim neustále šlapal na paty a snažil se v ulicích zabavovat co nejvíc jejich produkce.

„Jak víš, že už v těch kalhotkách nejsem?“ opáčil Murphy.

„Tati, fúúj.“

„Ajajaj, Murphy, lezeš mi do zelí,“ zanaříkal Butch a zamrkal na Jasmine.

„A nemysli si, že když ti ujede autobus, tak se z toho vyvlíkáš,“ vyhrožoval Murphy zvýšeným hlasem. „Osobně tě tam odvezu.“ Vrhł na ni oslnivý úsměv a odhalil přitom křivé zuby. „Jenom ve spodářech. A schválně vylezu z auta, abych ti dal před všema tvejma kamarádkama pusku na rozloučenou!“

„Ty seš fakt ujetej. Tati, prosím tě, nic se přece nestane, když mě omluvíš, že je mi blbě nebo něco...“

Murphy po ní střelil pohledem a zaváhal. Byla pobledlá a pevně svírala rty; stála na špičkách, jako by se chystala vyletět ven z okna. „Jasmine,“ řekl nakonec. „Je to jenom jedna noc. Budu v pohodě. Najdeš mě přesně tady na tom fleku, až se vrátíš.“

„Tati, já ale —“

„Zlato, já nikam neodejdu. Slibuju.“

Jasminin smutek se změnil v cosi jiného, chladného a rezignovaného. „Fajn.“ Vytáhla z krabice jeden z pytlíčků a podržela ho mezi palcem a ukazovákem ve vzduchu. „V tom případě si beru tohle.“

Vytrhl jí ho z ruky. „Ani nápad.“

„Pokrytče. Strejda Butch říkal, že tys prý nosil trávu na všechny školní výlety.“

„Psst,“ zasyčel Butch.

„Jestli z tebe po návratu ucítím závan marjánky, budeš mít zarcha až do osmatřiceti,“ vyhrožoval Murphy a loupl očima po Butchovi. „Tvůj strejda by měl radši držet klapačku.“

„Možná jsem trochu přeháněl, Jaz,“ řekl Butch. „Pokud si pamatuju, tak tvůj fotřík furt jen nehulil: občas byl přicuclej k jedný z těch Lindsayovic holek, i když ne vždycky k její —“

„Blé!“ vykřikla Jasmine. „Radši už jdu!“

Hodila si na záda tábornický ruksak. Zvedla z podlahy Uršulu, mazlivě si otřela obličej o její čumák a zazpívala jí přitom kousek písně Jamese Blunta „Goodbye My Lover“. Uršula zamňoukala a Jasmine ji k sobě ještě jednou přitiskla, než ji pustila na zem.

„Jen pro tvou informaci, tati, podle mě stejně nejsi typ slečny Ellisový. Pá!“ Jasmine za sebou třískla dveřmi — ne ze vzteku, ale proto, že jinak by se pořádně nedověřely.

„To se učí od tebe, hňupe,“ zahuhlal Murphy po chvíli. Vážil přitom další unci.

„Myslíš ty nenechavý prsty?“ zeptal se Butch. „Málem jsem si ani nevším, jak čmajzla ten pytlík a nacpala si ho do rukávu.“

„Ne, myslel jsem tu její... Cože?“

„Ale nic,“ odtušil Butch a křenil se od ucha k uchu.

„Do hajzlu!“ Murphy se vrhl ke dveřím, cestou převrátil židli, přeskočil syčící Uršulu a vyklopýtal na ulici. Všudypřítomný údolní větrík z Limestone Creeku přivál typický odér maloměsta: směs nafty, kouře a eukalyptu.

Jasmine na konci ulice právě nastupovala do autobusu. Bylo to dobrých padesát metrů — musela celou cestu utíkat, aby získala takový náskok. Zmizela uvnitř.

Murphy sprintoval k autobusu a vyhýbal se přitom prasklinám v dlažbě. K nedalekému plotu se přiřítíl Jack Russell teriér a zuřivě se rozštěkal.

Autobus se rozjel. Z koruny blahovičnicku nad Murphyho hlavou zakřičela straka a on zpomalil. Bosá chodidla ho bolela z tvrdého chodníku.

Z druhé strany ulice ho pozorovaly dvě mladé ženy ve sladěných běžeckých oblečcích Adidas. Chichotaly se. Peggie a Darcy, spolubydlící z podnájmu o kus dál v ulici. Samozřejmě je znal: znal prakticky každého, kdo v okolí bydlel. Dívky měly vytažené mobility a mířily na něj objektivem.

Uvědomil si, že je pořád v trenkách.

Spěšně zamířil domů.

Dveře byly zavřené.

Strčil do nich.

Zamčeno.

„Butchi, nebuď svině.“ Zabušil pěstí na dveře a ohlédl se po Peggie a Darcy. Dívky mu zamávaly.

Otevřelo se okno vedle dveří a Butch vystrčil hlavu. „Hej, lidičky!“ povykoval. „Murph je venku jenom ve spodářech!“

„Nakopu tě do koulí, ty vole.“

„Venku je nahatej chlap! Zavolejte někdo policajty! Hej, jak se máte, slečny? Murphy vypadá trochu zmrzlej, co?“

Peggie a Darcy se smály, ptačí štafetu převzal ledňák a teriér dál štěkal jako divý.

„Já tě zabiju, Butchi,“ vyhrožoval Murphy. Odplížil se za roh domu a přehoupl se přes oprýskaný bílý plot.

Zadní dvorek pokrývala změt plevelů, vysoké trávy a přerostlých keřů. V jednom vzdálenějším rohu stál kurník, v druhém kůlna a uprostřed se tyčil zrezivělý otočný sušák na prádlo. Zadní plot chyběl, zahrada končila porostem ostružinových keřů a blaho-

vičníků. Jejich pozemek tady na kraji Limestone Creeku hraničil s národním parkem Západní kaskádové pohoří. Půldruhého kilometru odtud měli s Butchem uprostřed křovisek a divočiny ukryté políčko marihuany. Přístup k němu lemovala podomácku vyrobená nástražná zařízení.

Za ním se tyčily Velké západní kaskády, modrošedé strmé srázy s kamennými sloupy. Směrem na západ se nacházel Ďáblův jícen: rozeklaná prehistorická soutěska s vyhlídkou nahoře ve skalách, odkud se nabízel pohled na mlžná tasmánská pohoří. Právě tato vyhlídka měla být jednou ze zastávek na školní výpravě. Jasmine už tam ovšem byla bezpočtukrát; Murphy s ní dokonce jednou tábořil na stejném místě na Západním skalisku, kde budou studentky dnes nocovat. Byl to jen dvacetiminutový výlet, když měl člověk terénní motorku a znal lesní cesty. To bylo ještě v době, kdy byla naživu Jasminina máma Sara.

Murphy vpochodoval dovnitř zadním vchodem a hrnul se do kuchyně.

Butch při pohledu na něj obdivně hvízdal. Paže měl založené na prsou a mezi prsty svíral joint. „Jak to, že seš sakra furt ještě nezadanej?“

„Kreténe. To si ještě vypiješ.“ Murphy vymrštil pěst a pokusil se praštit Butche do rozkroku, ten však stihl uskočit. „Klíče od auta.“ Murphy poklepal na zeď, kde obvykle visely. „Kams je dal?“

„To je v pohodě, Murphe, je to chytrá holka. Ta se nenechá načapat.“

„Kde jsou ty zatracený klíče?“

Butch se zasmál. „Brácho. Zklidni se. Myslíš, že můžeš Jasmine navždy uchránit před trávou, když se její vlastní fotřík živí jejím pěstováním? Je jí šestnáct, je na školní výpravě, má za sebou náročnej rok: nech ji trochu upustit páru.“

„Kde jsou ty zkurvený klíče, Butchi?“

Butch si povzdechl, otočil se k plotně a opět se začal věnovat míchaným vajíčkům se slaninou. „Neboj, brácho. Jenom jsem si dělal srandu.“

„Cože?“

„Ona nic nesebrala... měls ale vidět, jak ses tvářil.“ Zachechtal se. „Měl jsem si tě tam venku natočit.“

„Seš zkurvenej kretén, ty vole.“ Tvrdě praštil Butche do ramene. Jejich druhý kocour Chlupáč polekaně vystartoval, převrhl přitom květináč s velkou kapradinou a rozsypal po podlaze hlínu.

Butch se zašklebil a málem upustil talíř, ale vzápětí se mu po tváři opět rozlil úsměv. „Večer se tady zastaví Skinner a musíme nasáčekovat obrovskou hromadu matroše.“ Strčil si do pusy joint a vtiskl Murphymu do rukou druhý talíř. „Posilni se, brácho.“

KAPITOLA 2

JASMINE

Jasmine se rychle prodírala uličkou autobusu, srdce jí bušilo. Táta se za ní opravdu rozběhl — Butch si musel všimnout, že sebrala ten druhý pytlíček, práskač jeden! Byla si ale celkem jistá, že při krádeži toho prvního ji ani jeden neviděl.

Pokud táta nezajede ke škole...

Zasténala. Přesně to nejspíš udělá.

Pocítila náhlý záchvěv úlevy: třeba ji podmíněčně vyloučí a zakážou jí tu školní výpravu. Před ostatními se tím neshodí...

Ne.

Musí to udělat. Je jen na ní, aby to všechno vyšlo. Stačí přečkat tenhle den a nevycouvat z toho.

Snad táta nakonec ke škole nejel...

Ve sportovní bundě značky Billabong si připadala nezvykle nápadná, když procházela uličkou mezi studenty v šedo-zelených školních uniformách. Pouze dívky z desátého ročníku měly dnes povoleno přijít v neformálním oblečení, protože hned po třídnické hodině vyrážely do tábořiště.

Na zadním sedadle seděla Georgia s dvojčaty, Cierrou a Madison — Jasmininy nejlepší kamarádky, její parta, zbývající tři členky jejich Super čtyřky.

„Tvůj táta je tak sexy?“ povzddechla si Cierra a zadním oknem pozorovala Jasminina otce. Cierra měla ve zvyku dávat na konec každé věty otazník, navzdory Jasminině snaze ji to odnaučit. Dnes měla na hlavě kobaltově modrou paruku s mikádem zastřiženým těsně nad ušima. Byla přirozeně krásná jako jedna z těch opálených plážových modelek s pihami a kočičími očními linkami a Jasmine nevěděla, proč má Cierra pocit, že tu paruku potřebuje — Cierra to nejspíš sama nevěděla.

„To teda fakt není,“ odpověděla Jasmine. Šoupla batoh do uličky, vysypala z každého rukávu pytlíček marihuany a strčila je až úplně dospod. Posadila se mezi Cierru a Madison, jednovaječná dvojčata.

„Čau bestie,“ uvítala ji Madison a uchopila ji pod paži. V druhé ruce neustále třímala nejnovější iPhone s několika foťáky, uchycený ve speciálním držáku. Madison natáčela celý svůj život pro tisíce sledujících, nosila ty nejdražší značky, které kupovala a platila buď penězi z reklamy, nebo je dostávala v rámci „influencerské spolupráce“. Obličej jí rámovaly dlouhé, přirozeně zrzavé lokny, měla stejné protáhlé oční linky jako Cierra, ustrížené džíny a luxusní prošívanou bundu Tommy Hilfiger.

Pouzdro jejího telefonu lemovaly LED diody sloužící k nasvícení fotografované osoby a nyní namířila objektiv na Jasminin obličej. „Tak co bys nám řekla k tomuto krutému a neobvyklému trestu? Ke školnímu táboření?“ Jasmine viděla rošťácké jiskřičky v jejích očích, úšklebek na rudých rtech. „Túra a pak táboření nahore v lese Sebevrahů. Hotovej *Wolf Creek*.“

„Jestli se aspoň neoteplí natolik, aby si pan Michaels sundal tričko, tak bude celá ta akce naprostou ztrátou času,“ prohlásila Jasmine do kamery.

„Má sněžit,“ podotkla věčně Georgia, která seděla vedle Madison z druhé strany.

„Tak to bude možná potřebovat někoho, kdo by ho zahřál,“ dodala Jasmine.

Madison se zasmála. „Tohle půjde rozhodně online, Jaz.“ Otočila telefon k sobě. „Zdravím, pane Michaelsi.“ Šibalsky zamrkala.

Madisonin kanál na YouTube s názvem MMMMadisonMasovina měl přes sedm set tisíc odběratelů. Jasmine s jistotou věděla, že asistent pedagoga Jack Michaels k nim patří.

„Neříkej tomu les Sebevrahů.“ Kulatý obličej Georgie Lenahové zdobily brýle se silnými obroučkami, korálová rtěnka a dólíčky ve tvářích — možná nebyla tak oslnivá jako Madison nebo Cierra, ale kluci ji zvali na rande častěji než kteroukoli jinou členku Super čtyřky. Její domorodý původ jí poskytoval jiný úhel pohledu, který Jasmine považovala za velice přínosný pro dvojčata. Privilegované sestry Masonovy totiž měly pokřivenou představu o světě a Jasmine s Georgií se ji snažily korigovat.

„Proč ne? Budeme přece procházet přímo kolem stromu Oběšenců,“ opáčila Madison a namířila kameru v telefonu na Georgii. „Můžeme tomu místo toho říkat Hladovej les.“

„Nech toho, Madison,“ zvolala Cierra a otrásla se. „Dneska ne?“

„Ty se bojíš Hladovýho dědka?“ zeptala se Madison a obrátila objektiv k sestře. „*Nahoře ve skalách skrývá se lstivý vrah, hluboko v jeskyních číhá na dívčí smích...*“

„Přestaň!“ zapištěla Cierra a Madison vyprskla.

Jasmine si uměla představit Madisonino dnešní video. Bude začínat jejich čtyřlístkem na zadním sedadle autobusu, pak budou následovat záběry z túry a nakonec něco od táboráku. Jasmine byla ráda, že si na tuhle výpravu pořídila novou bundu, která bude vypadat dobře na kameru. S výběrem jí pomáhala Madison. Hodilo se mít za kamarádku internetovou hvězdu, která má v malíčku módu, styl i líčení.

Autobus znovu zastavil a přistoupila jedna ze studentek dvánáctého ročníku, pastorova dcera Yani Hughová.

Madison našpulila rudé rty a zamlaskala.

Jasmine ztuhl úsměv ve tváři. *Už je to tady zas...*

Yani kráčela uličkou, sukně se jí vlnila, krátké vlasy měla natužené lakem. Posadila se ke spolužačkám uprostřed autobusu. Tyhle dívky si kdysi bláhově myslely, že mají nárok na zadní sedadlo — to bylo ovšem ještě předtím, než se na scéně objevila Super čtyřka.

„Fuj, necítíte tu někdo smrad mrkve?“ zvolala Madison a přehlušila tím šum hovoru.

Celý autobus ztichl. Yani zružověl zátylek.

Řidič autobusu byl napůl hluchý; tyhle výměny názorů šly mimo něj. Jasmine si přála, aby je slyšel.

„Nech ji na pokoji, Madison,“ řekla Jasmine tiše.

„V klidu, hned jsem zpátky,“ prohlásila Madison s úsměvem a s mobilem v ruce vyrazila dopředu uličkou kymácejícího se autobusu.

Yani si za to může sama, pokoušela se Jasmine sama sebe přesvědčit. Jenže od té doby uplynulo už několik měsíců. Madison byla vytrvalá.

Madison se posadila přes uličku od Yani a jejích kamarádek a namířila na něj telefon.

Yani zapadla hlouběji do sedadla a Madison ji začala zasypávat narážkami na její vzhled a sexuální život. Několik studentek se zachichotalo. „Mmm... jo, smrdí tady mrkev,“ uzavřela Madison záštiplně. Yani nereagovala: když si Madison někoho vzala na mušku, hrozilo, že každé jeho slovo bude použito proti němu online. Navíc měla Madison další municí.

Madison se vrátila na zadní sedadlo. Byla zardělá v obličejí a samolibě se na kamarádky usmívala.

„Ty jsi taková mrcha, Madison,“ poznamenala Georgia.

„Yani je opravdická děvka, Georgie, a my ji nenávidíme,“ prohlásila Madison. Vmáčkla se mezi ni a Jasmine. „Zopakuj teď pro všechny naše nové diváky, jak vaši lidé říkají Velkým západním kaskádám?“

Georgia se v sedě napřímila a odhrnula si z obličejí kadeře. „Tradiční název Kaskád je *Kooparooni Niara*,“ spustila tónem aktivistky. „Znamená to hora Duchů. V minulosti představovala významné